

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΛΙΧΟΥΔΗ

ΤΟΥ ALPHONSE D UDET

— Δύο γάλλοι παραγεμιστοί, ε. Γκαριγκού :

— Χριστέ και Παγαγιά! Έγω ποδ' αγαπάω τόσο τα κουνουριά! Δώστε μου τ' ιερών άμμιον. Και έπειτα από τους δύο γάλλους τ' άλλο είνε σήν κοζίνια :

— Όχι, πολλά καλά πράγματα από τ' ομοιόμορμ' δεν κάνουμε άλλο τίποτε παρά να μαδάμε φασιανούς, κοιλιά, πέδουρες, μαεκάτους και κοκκίρια. Τα τερά' γεμίσαμε τόν τόπο. Από τ' ήμνη έφερων χέλια, και φάγια τού γαυκού νερού τετραπάρα.

— Είνε παχειές ή πέγκες, Γκαριγκού ;

— Τόσο παχειές, εσοβέστετε, και τόσο μεγάλες !

— Ω θεέ μου, Μοφ φαίνεται ότι τα βάλω. Έβραλες κρασί σ'οδ διακοιλότηρο ;

— Μάλιστα, εσοβέστετε. Έβραλα. Αλλά δεν αξίζει σ'οδ δυο εκείνο ποδ' να πιπέ τ' μεσάνυχτα, όταν θά τελειώση ή λειτουργία. Αν βλέπατε σήν τραπεζαρία όλες ή μοτιάλλες γεμίτες άμμιον από κρασιά χρωμάτων διαφόρων. Και τ' άσπρα πιάτα, όλα τ' επιτραπέζια, τ' άνη και τ' κρησάγια. Μά μαγεία ! Ποτέ δεν θά ξαναϊθά παραμόια Χριστούγεννα. Ό κ. μαρκήσιος εκάλεσον όλους τους γείτονας κηρύους. Θά είνε τούλάχιστον 40 εις τήν τράπεζαν χωρίς να λογαριάσωμε τόν Διμαρχο και τόν κλητήρα. Είνε εδούλη, οεραμισιώτατε, ποδ' είνε προσκαλεσμένους. Τίποτα δεν αξίζει δυο ή μυριάδια τών δύο παραγεμισμένων γάλλων, ή μοσχοβολιά τών κοκκινιαριών, με κουνυγίε ακόμα ! Μπασού.

Κι έπιλάσθη τ'α χείλι του.

— Εμπρός, εμπρός, παιδί μου. Πρέπει να φυλαχτούμε από τήν άμαρτία της λιχουδίας, όλην τήν άγια νύκτα της γεννήσεως. Πήγαμε γρήγορα να ανάψωμε τ'α καντήλια και να χτυπήσω τήν πρώτη καρδιά της λειτουργίας. Γι'αυτ' να, εβήσαν μεσάνυχτα και δεν πρέπει να βραδύνουμε.

Αυτή ή συνδιάλεξις εγένετο τήν νύκτα τών Χριστούγεννών τ'ω σκοτεινώ έτει 1600 τόσα, μετ'αυτ' του Σεβασμιωτάτου Δον Μπαλαγκι άρχαιοεφημέριον των Βαρναβιτών, προσωπιού ιερέως του κ. Τρινκουλέκ και του μικρού ύπαλλήλου Γκαριγκού ή τούλάχιστον εκείνον ό οποίος έπιστενε χι'οι είνε ό μικρός Γκαριγκού, γιατί ό διάβολος τήν εσπέραν εκείνην έλαβε τήν μορφήν τήν οστροφύλην και τ'α χαρακτηριστικά του νεαρού Ιεροδουλοδ' για να κηρύ τόν οεραμισιώτατον πατέρα να πέση σ'ε μίαν φοβεράν άμαρτίαν λιχουδίας. Αισιόν ένω ό λεγόμενος Γκαριγκού εοφίμινε τους κώδωνας του ναού, ό οεραμισιώτατος ένεδότε τ'α ιερ'α όμια και τ'ο μαλό τούεβέρετο εις όλα τ'α γαστρονομικά και έλεγε μέσα του και επανελήμβανε :

— Γάλλο παραγεμιστοί... πεστρόφες και χοιριά χέλια τόσα μεγάλα και παχειά !...»

— Έξω ό άέρας της χριστουγεννιάτικης νύκτας φασούσε ακορπίζοντας τους ήρωες της καρμπάνας και εις τό σκοτάδι εβάνησαν φάτα ερχόμενα από τ'α πλευρές του όρους Βαντού, επί της κορυφής του όπουον ύψους ό παλαιός πάργος του Τρινκουλέκ.

— Ησαν άι οικογενειαί των περιούκων, άι όποιαί ήρχοντο να άκούσων τήν νυκτερινήν λειτουργίαν εις τόν ναϊσκόν. Άνερχόντο τήν πλεονά άδοσιον εις οικογενειακάς ομάδας πέπτε ή έξ μαζι, ό πατήρ εμπρός, με τ'ο φανάρι εις τό χέρι, ή γυναίκες κουνουλιωμένες εις τ'α μεγάλα των κασιανά ούλινα και τ'α παιδιά χειροπαλιμένα. Άν και ή άρα ήτο περασμένη και τό κρ'ο άρκετο, όλοι αϊτοί όι καλοί άνθρωποι εβάνιζαν με εδούμια, ώδούμιο από τ'α ιδέας ότι μετά τό τέλος της λειτουργίας, άπαρχε, όλος ό λαός τ'α χρώνια, τράπεζα γεμιστά φαγητά νόστιμα, χριστουγεννιάτικα γι' αϊτούς, όλος και κάθε χρόνιο. Στόν άπόδομο άνήφορο, ή καρδιά του κηρύου πυροδοσάτου, με λαμπάδες προηγείτο, ένω τ'α ελάμια της έλαμπαν εις τό φως του φεγγαριού και πίσω, ένας ήμιόνος ετρέχεν χλωπίνας τους κωδωνισκούς του, και με τήν λάμψην τών δάδων, όι χωρικοί δέκταν τήν κηρύον των και τόν εχρηστεύσαν εις τό διδρα του.

— Ηταν ό Διμαρχος τού τόπου :

— Καλοσπέρα ! Καλοσπέρα κόριε Άρνωτόν.

— Καλοσπέρα, καλοσπέρα, παιδί μου.

— Ητο μία νύκτα λαμπρά, τ'α δούτεια ζωογονημένα θαρρείς από τό κρ'ο, ή ψυχραιία κεντούσε και ή παργιά γλυτούσε άπλών σ'α ένδύματα, χωρίς να τ'α βράνιην, όλη ή ειχάν της παραδόσεως τών λευκών Χριστουγεννών τών χριστιμένων, με

τήν εδούμιαν ψυχραιία.

Στό επάνω μέρος ψηλά, ό πάργος εβάνετο σάν σκοπός με τους ψηλούς του πάργους και τ'ας κηλίνας σκοπιάς. Τό κωδωνιστάσιον της εκκλήσιος άνέβρινε εις κωνομοίον οργάνον και πλήθος μικρών λαμπτήρων εβάνοντο πηγαίνοντες, κινούμενοι εις όλα τ'α παράθωρα. Έβάνοντο εις τό σκοτεινό βάθος της οικίας, σάν ολιυθέρους ποδ' ετρέχον σ'ε τ'α στήνη του χαρμού του καίται. Αφού περάσαν τήν κατεβαμένην γέφυραν και τήν μεγάλην όθραν της εισόδου, εβησε για να πάη κανείς εις τόν ναϊσκόν να περάση τήν πρώτην σύλην γεμάτην άνάμια πληρετών και φορείων, ποδ' έλαμπαν από τ'α φωτιές τών δαδών και τ'α λάμψεις της κοζίνιας. Ηκούετο από γλίγγωμα τού σιροφυγιόμιστος τών οσφύλιων, ό θόρυβος τών κωδωνιστών και τό σούρηχοριον τών κρησάλλων οσφύων, ποδ' ήτοιμάζοντο δια τό μετασευδύκτιον δειπνον. Έκει επάνω ένας χλιαρός άτμος μοσχοβολούσε, κνίσσα κεντούσε τήν όρεξι τών πιστών, φημιένα κρ'ετα και χότια και μυριάδια, εκάταν τους χωρικούς να λένε, καθώς σ' όλον τόν κόσμο :

— Τί ώρασι χριστουγεννιάτικη τραπέζι ποδ' ούχομε μετά τήν λειτουργίαν.

— Ντερελεντέν ντέν ντέν ! Ντερελεντέν, ντέν, ντέν !

— Άχισις ή νυκτερινή λειτουργία εις τόν ναϊσκόν. Η εκκλήσις ελαμπροκόποισε από εορτασμία οσολόδια, κηρία και κόσμο και ένδύματα κωνομογία, γρησάν. Να ό Διμαρχος με χροστί οσολή και ό άπονομογίος, ή Δημαρχοπούλα με ποδιά κόκκινη σάν φωτιά και σ'οδ τέλος εβάνη και ό μάγειρος τού Μοναστηριού, ποδ' άνηκε πρ'ος σιγνή εις ούλτες του, για να πεταχθ' στήν εκκλήσιον και να πάση κάποιον άέρα λειτουργίας και να δώση μια χριστουγεννιάτικη μυρωδιά σ'όν πηνηγυριόν της εκκλήσιος, τόν χλιαρόν από... τα κρη... και από τό χρώτα.

Μήπως είνε τόν μάγειρο, ό ιερέως και λιπομόνισε λίγο τ'α λειτουργία, μήπως είνε τ'α κωνοδονάκια ποδ' τού θημιόνον τ'ο τραπέζι, ποδ' τόσον τόν εβίαζε. «Όσον γρήγορα θά τελειώσωμε, τόσο γρήγορα θά είνε τ'α τ'ο τραπέζι».

Πράγματι κάθε φορά ποδ' άκούει τ'α κωνοδονάκια, ό ιερέως άφήνει τήν λειτουργίαν και δεν σκέπτεται παρά τό τραπέζι. Φαντάζεται τους μάγειρους, τ'α κοζίνες, τους ένδύμους ή άκούη νομίζει πως βλέπει να περνούον οσφύς ύψηροον ποδ' φέρονον δοχείη έλακωτικά, γεμιστά λιχουδίας και μαζί με αϊτούς μπαίνει σ'ε ή αϊλιά του συμποσιού, όπον τό δέπνο τό χριστουγεννιάτικο. «Ό τι γλυκάδες ! Φορτωμένη ή μεγάλη τράπεζα με φασιανούς, πυραμιδές από διακριτά φάγια και άντι να ψάλλη τό «Memento hab'etis» έβραλε τήν ετήν τού τραπέζιου. Μ' όλον τότο ό άγιος ιερέως έτελείωσε οσωοδύποτε τήν πρώτην λειτουργίαν του, χωρίς ούτε γραμμή να χόση και χωρίς να παραλείψη κανένα προσκόνημα και πάνε όλα καλά, έως τήν πρώτην τήν καριανά.

— Πάει μια, λέει με άναστεναγμό άνακομφήσεως και χωρίς να χόση μια σιγνή κάνει σπιούτες τόν ναϊσκόν. Η Γκαριγκού και χροσπέει τήν δεύτερη καριανά. Και με άδην αρχιεπιστάμαρτια τούπαπα :

— Γρήγορα, γρήγορα, φωνάζει γιατι τόν έπιννε τών φωνών ή μυρωδιά !

Και τόρα ό κωθόμενος ό παπάς άπαρχόμενος από τόν Στανά της λαμαργίας, καταβροχθίζει τους φαλμούς με όλην τήν πεινήν της όρέξεως του ποδ' εβροθιτικε. Χαμπλώνει, ακηλώνεται, κάνει τους σταφύρους μωσός και κομίζει να τελειώση δυο γρήγορα μωσεί. Μόλις ύβριάνει τό χέρι του σ'οδ Εισαγγέλιο και τό επε δόλο, νομίζει κανείς ότι διαγωνίζεται με τους φαλμάδες ποδ' θά τελειώση πειν νωρίς. Μισοτρώει τ'α όμια και μοσχοφυρίζει μοσφαγωμένους τους φαλμούς, τ'α τροφιόδια άκατανόητα :

Orémus ps ps ps
Mea culpa pa pa pa
Σάν τους λαπιτάδες τ'α σταφύλια, ποδ' άναβροκατεβάνον τ'α ποδύρια τους και φάγον, σάν από τό λαπτήρι μωσαπιμένα τ'α σταφύλια, έτσι Τρολιμώρες έδώ εδής και φαλμοί εκείθεν, φέγουνε από τό στέμια του.

— Πάει ποδ' ή αύτες έδώ.

— Μάμ μπόμ ! ό φάλλεξ από κάτω.
Και ή μυρωδιά ποδ' ερχεται από τ'α μαγειρεία τού πάργου,

Η εκκλήσιον εις τ'οδ άσκημ

